

„Menjünk mi is...”

- Magyarra

Karácsony a zarándoklat ideje, mindenki megtér – ha nem is Betlehembe, de – a családjához, és igyekeznek legbensőbb önmaga lenni.

Mi is el szoktunk menni, a hegyekbe, hóba, szánkózni – összejön a család, és elvonulunk egy eldugott faluba, egy turistaházba. Jó nagyokat kirándulunk fehérén világító hóban, sötét, fehér-leheletű éjszakában. Hógolyózunk, csúszkálunk, mulatozunk az asztalnál, játszunk és mélyeket alszunk. A gyerekek úgy hívják: "téli tábor".

Kérdeztem a fiúkat: – Idén hová menjünk?

– Magyarra! – vágta rá szinte egyszerre. És már jöttek is elő a nyári emlékek...

Szerencsés ifjúkorom volt: ugyan lakótelepen nőttem fel, de a város szélén, nyugalomban, sok hasonló korú gyerek közt. A közelben erdők, dombok, vizek, sportpályák, vadregényes bunkerek, izgalmas építkezések. Fociztunk bárhol, bármivel. Pingpongoztunk, teniszeztünk, bújócskáztunk, tengőztünk, csengőztünk, bicikliztünk. Szerencsénk volt, mert az "átkosban" hirdették a közösség jelszavát, és mindig volt valaki, aki ezt ideológiától függetlenül komolyan gondolta, és nekünk sikerült ráatalálnunk.

A "rendszerváltás" zűrzavaros és izgalmas éveiben kinyílt a világ. Ekkor alakult a VE-GA országos szövetséggé, és találunk benne helyet magunknak sokan. Mentoraink segítettek minket abban, hogy megtaláljuk a szélsőséges világban a mértéket, hogy ne üljünk fel minden röpke divatnak, hogy továbbra is tudjunk egymásnak fontosak lenni. Az egyre nyilvánvalóbban elanyagiasodó kapitalizmusban a VE-GA tette lehetővé, hogy továbbra is találkozassunk, és minél több fiatal és gyermek tapasztalhasssa meg a valódi törődést.

Szerettem volna ha ilyen élményeket a gyermekeim is átélhetnek. Vittem őket mindenhol: kirándulni, koncertekre, játszótérre. Úszni, biciklizni, focizni. Táncolni, zenélni, kézműveskedni. Később kamaszodtak, már "gyerekes" volt a családi kirándulás, másra vágytak.

Közben "apa", ha tehetett, továbbra is járt VE-GA programokra, ahová magával vitte a fiúkat. És pár alkalom után kiderült, hogy a gyerekek észrevétlenül VE-GA-sok lettek. Egyértelműen, kétségek nélkül, megkérdőjelezhetetlenül jelentették ki, hogy ők ide tartoznak.

...és akkor a karácsony, a családi "téli tábor" tervezgetésekor újra előjött: – Menjünk Magyarra.

Először meglepődtem. Minek mennének ők Magyarra? Mi van ott ilyenkor, a téli, kopár puszták? Lassan értettem meg: nekik ennyire fontosak a rég nem látott barátaik, nekik ez annyira fontos volt, mint a család, nekik ez volt a "nagy család"; és nekik ez volt az "a hely", amihez mindez kötődött. Mindegy volt, hogy hol, milyen - Magyarra fogalom lett bennük, a VE-GA táborközpontja, egy alkalmas hely, ami megfelelő volt arra, hogy létezésével észrevétlenül a legmegfelelőbb közeget nyújtsa nekik, hogy megtapasztalják ott a VE-GA lényegét, a törődést, önmaguk és egymás fontosságát.

Elmesélnem az egész történetet. Hogyan, miből lett a

VE-GA. Hogyan lett "a hely": hogy lett a pincék után a szövetségnek egy saját helye, egy táborközpontja, ahová az ország minden részéből, sőt külföldről is érkezettek fiatalok. Ki mindenki dolgozott itt, amíg az elhagyott épület használhatóvá vált. Mennyi pénzbe került a felújítása, mennyit dolgoztunk ott mi, és mennyien segítettek felajánlásokkal, támogatásokkal, vagy két kezük munkájával. Lassan megértették, hogy miért kell odamenünk ősszel és tavasszal dolgozni; hogy télen nem lehet fűteni, mert nincs mivel, és nem is lenne miből. A beszélgetés végére elfogta őket a harci hév, próbálták egymást túllicitálni, hogy miben segítenének a munkálatoknál – mint a három királyok, vitték volna "hat márékkal", vagy szegény, betlehemi pásztorokként osztották volna meg szegényes kincseiket, hogy szebb és jobb legyen a ház. Tervezték, hova tennék a karácsonyfát, miket játszanának, mi lenne az új történet, amit előadnának, kik lennének a szereplők és a szobában körbe-körbe masírozva énekelték:

"Menjünk mi is Magyarra,

Részt venni a nagy örömben..."

Ki kellett mennem, hogy ne vegyék észre megváltozottságomat.

Magyarra, egy ismeretlen hely párszáz lélekkel, a többség inkább alkalmi vendég, horgász, vadász... talán még a szentesiek sem tudják merre van; mégis van a Kárpát-medencében több ezer fiatal, akiknek ez a világ közepe, akiknek ez az "a hely", amelyhez a legfontosabb élményeik kötődnek.

Köszönöm azoknak a fiataloknak és idősebbeknek, akik lehetővé tették gyermekeimnek, hogy egy ilyen helyen érezhessék magukat otthon. Köszönöm, azoknak, akiknek emléke újra és újra meleg pillanatokot idéz fel bennük.

Kívánok mindenkinek ilyen karácsonyt, ahol az ünnep körül ilyen gondolatok elevenednek meg.

Deáky Péter